

ouderschapsplan

Op 1 maart is de Wet bevordering voortgezet ouderschap en zorgvuldige scheiding in werking getreden. Het geregistreerd partnerschap en de zogenaamde flitsscheiding zijn afgeschaft. Verder zijn alle ouders van minderjarige kinderen verplicht bij een echtscheidingsaanvraag een ouderschapsplan in te dienen. Het doel van deze maatregelen is het verminderen van de scheidingsproblematiek bij kinderen.

In de nieuwe wet staat expliciet vermeld dat het ouderlijk gezag mede omvat de verplichting van de ouder om de ontwikkeling van de banden van zijn kind met de andere ouder te bevorderen. Kinderen hebben volgens deze wet recht op een gelijkwaardige verzorging en opvoeding door beide ouders. Wat moet er nu in dat ouderschapsplan staan? De manier waarop de echtgenoten de zorg en opvoedingstaken verdelen of het recht en de verplichting tot omgang vormgeven. Hoe gaan ouders elkaar informeren en raadplegen over belangrijke beslissingen over de kinderen. Het moet duidelijk zijn hoe de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen worden betaald.

De wet roept de nodige vragen op. Wat is bijvoorbeeld een gelijkwaardige verzorging en opvoeding? Hebben ouders danwel kinderen 'recht' op een co-ouderschap (verblijf fifty-fifty)? Nee, de wetgever had de continuïteit van de opvoeding voor ogen. Hoe de kinderen bij de totstandkoming van het ouderschapsplan moeten worden betrokken, is evenmin duidelijk. Vanaf 1998 hebben de ouders bijna altijd gezamenlijk het ouderlijk gezag. Daarvoor kreeg meestal de moeder het gezag toegewezen. De doelstelling van die wet was het verbeteren van het contact met de andere ouder, meestal de vader. Sinds de invoering van de wet brengen de kinderen beduidend meer tijd bij hun vader door, blijkt uit onderzoek van de Universiteit Utrecht bij echtscheidingskinderen in de leeftijdscategorie van 12 tot 16 jaar.

Het welzijn van kinderen en ouders blijkt na 1998 te zijn afgenomen. Ouders hebben méér contact met elkaar en maken vaker ruzie. Dit leidt tot een lager welzijn van de kinderen. Het aantal co-ouderschappen is wel sterk gestegen, maar kinderen worden daar niet (altijd) gelukkiger van. Hoe meer conflicten, hoe slechter het met ze gaat. Een instabiele situatie bij de verzorgende ouder is de tweede risicofactor. Daarnaast spelen het aantal veranderingen en de financiële achteruitgang een rol. Voor kinderen maakt het minder uit of ze veel of weinig contact hebben met de niet-verzorgende ouder. Als de ouders maar geen ruzie maken.

Door toename van ouderlijke conflicten is de positie van kinderen na 1998 dus verslechterd. De wet van 1 maart zal daar waarschijnlijk geen verandering in brengen. Wat helpt dan wel? Verplichte cursussen tot conflictbeheersing bij ouders, aldus buitenlands onderzoek. Verder zijn kinderen gebaat met programma's waarin zij in groepjes praten met lotgenoten. In een aantal plaatsen zijn al dergelijke programma's (zie www.kiesinfo.com).

Marianne Verheul

advocaat & scheidingsbemiddelaar Dorhout Advocaten, Groningen
www.dorhout.nl